Redacțiunea, Administrațiunea și Tipografia:
Brașovu, piața mare, Târgulu Inului Nr. 30.
Scrisori nefrancate nu se primescŭ. Manuscripte nu se retrimitŭ.
Birourile de anunciuri:
Brașovŭ, piața mare, Târgulŭ Inului Nr. 30.
Inserate mai primescŭ în Viena: R. Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), H. Schalek, Alois Herndel, M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg; în Budapesta: A. V. Goldberger, Eckstein Bernat; în Frankfurt: G. L. Daube; în Hamburg: A. Steiner.
Prețulŭ inserțiunilorŭ: o seriă garmond pe o colónă 6 cr. și 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicări mai dese după tarifă și învoială.
Reclame pe pagina a III-a o seriă 10 cr. v. a. seu 30 bani.

GAZETA TRANSILVANIEI.

(NUMĔRŬ DE DUMINECĂ 51)

„Gazeta" ese în fiă-care di.
Abonamente pentru Austro-Ungaria.
Pe un anŭ 12 fl., pe șése luni 6 fl., pe trei luni 3 fl.
N-rii de Duminecă 2 fl. pe anŭ.
Pentru România și străinătate:
Pe unŭ anŭ 40 franci, pe șése luni 20 fr., pe trei luni 10 fr.
N-rii de Duminecă 8 franci.
Se prenumeră la tóte oficiele poștale din întru și din afară și la dd. colectori.
Abonamentulŭ pentru Brasovŭ
la administrațiune, piața mare, Târgulŭ Inului Nr. 30 etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe șése luni 5 fl., pe trei luni 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anŭ 12 fl., pe 6 luni 6 fl., pe trei luni 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 bani. Atâtŭ abonamentele câtŭ și inserțiunile suntu a se plăti înainte.

Nr. 281.—Anulŭ LVI. Brașovŭ, Duminecă, 19 (31) Decemvre 1893.

Nou abonamentŭ la „GAZETA TRANSILVANIEI"

Cu 1 Ianuarie 1894 st. v. se deschide nou abonamentŭ, la care învitămŭ pe toțī amicii și sprijinitorii fóiei nóstre.

Prețulŭ abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria:

pe unŭ anŭ	12 fl.
pe șése luni	6 fl.
pe trei luni	3 fl.

Pentru România și străinătate:

pe unŭ anŭ	40 franci
pe șése luni	20 „
pe trei luni	10 „

Abonamente la numerele cu data de Duminecă:

Pentru Austro-Ungaria:

pe unŭ anŭ	2 fl.
pe șése luni	1 fl.

Pentru România și străinătate:

pe unŭ anŭ	8 franci
pe șése luni	4 „

Abonarea se póte face mai ușorŭ prin **mandate postale.**

Administrațiunea
„Gazetei Transilvaniei".

Amăgiri de „împăcare".

Brașovŭ 18 Decemvre v.

Scrisorī, ce le primimŭ din diferite ținuturī ale Transilvaniei, ne spunŭ, că poporulŭ nostru este mai multŭ ca orī și când amărîtŭ de cele ce se petrecŭ adī în patria lui străinoșéscă; ne spunŭ că cu deosebire de unŭ timpŭ încóce cărturarii noștri dela orașe ca și dela sate suntŭ fórte neliniștițī din causa faimelorŭ, ce le respândescŭ agenții stăpânirei ungurescī despre o împăcare a Maghiarilorŭ cu Românii. Ei se întrebă cu dreptŭ cuvêntŭ: cum mai póte fi vorbă de „împăcare" și de „frățietate" cu aceia, carī tocmai acuma ne prigonescŭ mai înfuriatŭ chiar decâtŭ pe timpulŭ Aprobatelorŭ și a Compilatelorŭ?

Nedumerirea acésta, în care se află poporulŭ nostru, este urmarea firéscă a uneltirilorŭ contrarilorŭ limbei și ai naționalitățiī nóstre, uneltirī mârșave, a cărorŭ scopŭ finalŭ este de a ne desbina, slăbindu-ne credința în isbênda dreptei nóstre cause naționale.

In dilele aceste unŭ sătênŭ românŭ fruntașŭ din comitatulŭ Făgărașului ne spunea, că p'acolo s'a lățitŭ faima, că acuma Ungurii se vorŭ împăca cu Românii și că la Făgărașŭ va fi numitŭ chiar unŭ fișpanŭ românŭ. Omulŭ nostru, deși nu i venea se crédă unŭ asemenea lucru, totușī era nedumeritŭ și dorea se afle părerea nóstră.

Se înțelege, că iute ne-amŭ înțelesŭ, după ce i-amŭ adusŭ aminte de pasulŭ, ce l'a întreprinsŭ vicișpanulŭ dela Făgărașŭ cu ómenii sei prin cunoscuta adresă, în care cereau se fiă sugrumată mișcarea nóstră națională și după ce i-amŭ arătatŭ o telegramă, ce tocmai o primisemŭ dela Deva, în care se spunea, că cu tóte protestele energice ale Românilorŭ, majoritatea ungurescă din congregațiunea comitatului Uniădóra a hotărîtŭ a se alătura la propunerea faimosului Bartha Miklos din Clușiu îndreptată în contra Românilorŭ.

Când Ungurii din comitate se redică acuma cu micŭ cu mare contra naționalitățiī române și a drepturilorŭ ei, cum ar fi cu putință ca totŭ ei se fiă aceia, carī se ne întindă mâna de împăcare? „Aicī", dice omulŭ nostru, „nu póte fi lucru curatŭ". Și apoi décă vorŭ se se împace, de ce nu mai încetéză cu prigonirile, de ce tragŭ acuma înaintea judecățiī și pe membrii comitetului partidei nóstre naționale? Ce au păcătuitŭ ei? Nu cumva vorŭ Ungurii se-i pedepséscă pentru-că s'au dusŭ cu plângerile nóstre la tronŭ? „Dĕu e mare foculŭ, în care ne aflămŭ. Ce sfêrșitŭ vorŭ mai avé tóte aceste?"

Și ca săteanulŭ olteanŭ gândescŭ mii și decī de mii de frațī ai lorŭ de-alungulŭ, și de-a latulŭ țĕrii, dér nu toțī îșī potŭ da sémă ca și elŭ de cele ce se petrecŭ în țĕră și audêndŭ mereu șoptindu-se de împăcare, trăiescŭ în cea mai mare nedumerire, că óre ce se crédă și ce nu?

Este datoria națională a acelora, carī sciu ce se petrece și cunoscŭ uneltirile ascunse ungurescī, se lumineze pe ómenī și se le arate, că prin respândirea acelorŭ faime, nu țintescŭ la alta, decâtŭ se slăbéscă și se spargă rândurile Românilorŭ, făcêndu-i se crédă, că ar puté dobêndi o împăcare, fără de a mai lupta, fără de a mai aduce jertfe pentru liberarea neamului.

Da, potŭ dobêndi acésta împăcare, dér numai și numai cu prețulŭ lăpĕdării de naționalitate și de drepturile lorŭ, a renunțării la programulŭ naționalŭ și a îmbrățișării causei streine a maghiarismului, c'unŭ cuvêntŭ alŭ desĕvêrșitei înstreinărī de neamulŭ lorŭ și de marea lui chiămare.

Orī-ce Românŭ cu simțŭ și cu inimă însĕ se va îngrozi și numai la gândulŭ de a se face codoriște la toporulŭ, cu care cei dela putere voiescŭ se taiă acuma și rădĕcina vechiului stejarŭ alŭ românismului din Ardealŭ.

Potŭ se strige ei câtŭ îi va lua gura, că vorŭ se se împace cu poporulŭ românŭ, căcī acesta nu le va crede, pe câtă vreme faptele se împotrivescŭ vorbelorŭ lorŭ și pe câtă vreme nu vorŭ dovedi la micŭ și mare, că au rupt'o cu desĕvêrșire cu politica de desnaționalisare și că recunoscŭ și respectéză în adevĕrŭ dreptatea causei poporului românŭ.

In fața tendinței manifestate de contrarii noștri de a slăbi puterea de resistență a poporului românŭ, lovindŭ fără crutare în apĕrătorii causei lui, și ademenindŭ și amăgindŭ de altă parte poporulŭ cu vorbe de împăcare și de frățietate, Românii trebue se vegheze mai multŭ ca orī și când asupra marilorŭ lorŭ interese naționale, ei trebue se-șī stringă rêndurile și se nu lase ca desbinarea se între în tabĕra lorŭ națională.

Numai astfelŭ vorŭ dovedi vrășmașilorŭ causei lorŭ, că suntŭ vrednicī de libertatea și de drepturile, ce le pretindŭ.

CRONICA POLITICĂ

— 18 (30) Decemvre.

Diarulŭ sêrbescŭ „Zastava" împărtășesce cu multă bucuriă scirea, că mai mulțī fruntașī sêrbī, slovacī și românī, întrunițī într'o conferență în luna lui Noemvre a acestui anŭ, au hotărîtŭ ținerea unui **Congresŭ alŭ naționalitățilorŭ** și s'au înțelesŭ tot-odată și asupra celorŭ ce suntŭ a se face pentru stabilirea unui programŭ politicŭ comunŭ de lucrare. După ce arată, cam carī ar fi principiile fundamentale ale acestui programŭ comunŭ de lucrare, cunoscute deja cetitorilorŭ fóiei nóstre, diarulŭ sêrbescŭ adaugă: „Cu nespusă bucuriă salutămŭ acéstă scire și suntemŭ convinșī, că congresulŭ și programulŭ comunŭ de lucrare alŭ naționalitățilorŭ va deschide o nouă viéță în acéstă țéră; prin acésta vorŭ rĕsări pentru noi Sêrbii și pentru naționalitățī dile nouĕ. Adevĕratŭ, că aceste dile nouĕ ne vestescŭ o nouă luptă; ei, dér după acéstă luptă vorŭ urma alte stărī de lucrurī, va urma o nouă viéță, unŭ nou norocŭ și fericire pentru tóte națiunile din frumósa nóstră patriă. Sêrbii vorŭ dovedi, că sciu se fiă cei dintâiu pe câmpulŭ de luptă."

*

Cetitorii noștri au cunoscință despre aceea, că la conferența, ce au ținut'o mai dĕunădī episcopii catolicī în Buda, s'a luatŭ hotărîrea, ca se se trimită în tóte părțile țĕrei **o pastorală comună** către credincioșii bisericei catolice, prin care se se protesteze contra reformelorŭ bisericescī ale guvernului. Fóia clericală „Magyar Allam" publică partea a doua din acéstă pastorală, în care se dice: Ne ridicămŭ cuvêntulŭ, chiar și

---

FOILETONULŬ „GAZ. TRANS."

Mihai Cerchezŭ.

Din viéța Pescarilorŭ Dobrogenī.

(Fine.)

Vestea, că Mihai face o luntre cu totulŭ deosebită, sgândări curiositatea Caterlezenilorŭ; aprópe satulŭ întregŭ îlŭ visita, ca se-i vadă vasulŭ.

Adevĕratŭ, luntrea eși de minune. Voindŭ cu desĕvêrșire se fiă independentŭ, Mihai îșī săpă lângă casă o ghețărie, căcī avêndŭ ghiața sa proprie putea se-șī transpórte peștele directŭ la Sulina, séu chiar la Galațī.

Caterlezenii rîdeau de întreprinderea sa. — Pușcăriașulŭ îșī face o ghețărie, par'că o se prindă mii de ocale!...

Veni în sfêrșitŭ primăvéra, atâtŭ de multŭ așteptată de pescarī. Prima luntre eșită în mare era a lui Mihai. Diua când s'a vĕdutŭ pe apă a fostŭ prima di, după cincī anī, că se simți fericitŭ. Luntrea lui ușoră, ca o pasĕre, se ridica de pe valŭ pe valŭ și înainta în fruntea tuturora. Vĕdêndu-lŭ cu capulŭ ridicatŭ, cu mâna pe cârmă, Caterlezenii vorbeau: — elŭ par'că nicī n'a părăsitŭ marea!..

Căpitanŭ Iani, trecêndŭ pe lângă luntrea lui Andrușca Cosoi, îi răcni: hola-ho, chir Andrei, mi-se pare, că ai pus'o de mămăligă, ți-a luat'o Cerchezŭ pe dinainte, bagă de sémă!

Intre Iani și Andrușca era o vrajbă veche, ei nu se puteau suferi unulŭ pe altulŭ, căcī se socoteau de toțī între cei mai bunī pescarī, însĕ nicī unulŭ dintr'ênșii nu voia se fiă mai pe josŭ de altulŭ. Sosirea lui Mihai era pentru Cosoi, ca unŭ cuțitŭ în inimă; acésta o vedea căpitanŭ Iani, și acum îi făcea dile fripte gelosului pescarŭ.

— Se dice că lui Mihai i-a mersŭ fórte bine adī, a datŭ peste unŭ cârdŭ de scrumbii, s'a întorsŭ cu luntrea aprópe plină, e norocosŭ băiatulŭ, — vorbea căpitanŭ Iani în mijloculŭ pescarilorŭ la clubulŭ lorŭ — cafeneaua lui Ghiță.

— Se-i ajute Dumnedeu, e băiatŭ de trébă — rĕspunse unulŭ — am credutŭ, că se va apuca de mișelii: de furatŭ cârlige, de prădatŭ luntrele, de a scóte eteriele, însĕ nimica ceva de soiulŭ ĕsta, ba, din contră, lucréză, ca unŭ bivolŭ, cinstitŭ... cum ar trebui se fiă și alții. — Aci celŭ care vorbea privi lungŭ pe Ghiță băcanulŭ și făcu cu capulŭ altuia. Acestŭ Ghiță numai cincī anī înainte venise la Caterlezŭ cu nisce pantofī rupțī, și acum avea cea mai bună cafenea-prăvăliă în totŭ satulŭ.

— Cum se mai simte Spiro acum?

— Vai de dênsulŭ, cică o lună de dile n'a eșitŭ din casă, di și nópte ține ușile închise.

— L'a învĕțatŭ Mihai minte...

Clubulŭ întregŭ rîdea; positivŭ, opinia Caterlezenilorŭ era în favórea lui Mihai și contra lui Spiro.

Iubirea băiatului pentru mă-sa o cunosceau toțī, cunosceau și causa rĕsbunării lui Mihai.

Intr'o di când Cerchezŭ îșī aranja luntrea de plecare pentru Sulina, veniră la dênsulŭ doi pescarī.

— Bună diua Mihai.

— Mulțumimŭ și d-vóstră.

— Plecī la Sulina?

— Apoi...

— Uite, ce eram se te rugămŭ: tu pentru tine totŭ una plecī, nu vei lua și peștele nostru? ne jupóe Grecii aci... fi bunŭ.

Mihai sta pe gândurī.

— N'am cântarŭ, — le rĕspunde.

— Nu face nimica, ia-lŭ cu butoiulŭ, îlŭ vei cântări la Sulina, te credemŭ, că nu ne vei înșela.

— N'am banī se vĕ plătescŭ, primescŭ odată pe lună.

— N'avem nevoe chiar acum; mai luămŭ, cât-va timpŭ, ce ne trebue, pe datoriă...

— Décă e așa, atuncī bine!

Peste două săptĕmânī mai veniră doi:

— Fii bunŭ — se rugau — ne mănâncă frițī Grecii... peștele nostru... tu ai ghiața ta......

— Bine.

Ast-felŭ Mihai se făcu mijlocitorŭ pentru cei patru pescarī.

Anulŭ viitorŭ elŭ potrivi ghețăria mai mare, așa că putea se încarce peste berechetŭ.

* * *